

Ret, som de efter de nuværende Pensionslove have erhvervet, ligesom de heller ikke skulle tabe i Pensionen, om de forflyttes til et højere lønnet Embede, men pensioneres, som om de vare vedblevne at tjene i det Embede, de beklædte ved den nye Lovs Strafftræden.

Medens saaledes Fleertallet af Udvalgets Medlemmer bestemt maa fraraade Forandring i de nu gjældende Pensionsregler eller dog ikke finder Anledning til at stille noget Forslag derom, ere alle Medlemmer enige i, at der er et Forhold, der trænger til en ny Lovordning. Begge de nu gjældende Pensionslove fastsætte nemlig Embedsmændenes Pensionsret i § 1 saaledes, at denne tilkommer enhver af Kongen udnævnt og af Staten lønnet Embedsmand, der afflediges paa Grund af Alder eller Svagelighed eller anden ham „utilregnelig“ Aarsag. Men Modsatningen, Affled paa Grund af utilregnelige Aarsager, omhandles kun i de ligelydende Bestemmelser i Lov af 5te Januar 1851 §§ 5 og 6 og i Lov af 24de Februar 1858 §§ 7 og 8. I de to førstnævnte Paragrafer (henholdsvis 5 og 7) fastsættes, at Forbrydelse af Embede medfører Fortabelse af Pensionsret. Denne Sætning er optagen i det foreliggende Lovforslags § 2, første Stykke, med det Tillæg, at denne Ret ogsaa fortabes, naar Embedsmanden dømmes for nogen i den offentlige Mening vanærende Handling, hvilket ganske maa billiges. I de to sidstnævnte Paragrafer omhandles det Tilfælde, at en Embedsmand afflediges paa Grund af Misligheder, der uden at medføre Embedets Forbrydelse svække den for hans Stilling nødvendige Agtelse og Tillid, og herom siges det, at Pensionen skal bestemmes ved Lov. Det vigtige Spørgsmaal, hvem det tilkommer at afgjøre, hvorvidt Pensionslovens almindelige Regler i et givet Tilfælde skulle bringes til Anvendelse, eller den affledigede Embedsmand kun ved særlig Lov kan erholde Pension, afgjøres ikke ved nogen ligesrem Udtalelse i nogen af Pensionslovene, og efter Høiesteretsdommen af 19de November 1862 maa Spørgs-

maalet betragtes som afgjort derhen, at denne Afgjørelse ligger hos Domstolene, naar den affledigede Embedsmand finder Anledning til at paatælde deres Mellemkomst.

I Erfjendelse af de Vanskeligheder, som her ved kunde beredes Regjeringen ved at hævde Bestemmelserne i de nævnte Paragrafer, og af Hensyn til at de for den almindelige civile Rettergang gjældende Regler ere mindre vel egnede for en Statskassens Tav tilstrækkelig betryggende Undersøgelse af de Forhold, hvorpaa Sagens Udfald maa beroe, har Lovudkastets § 2, andet og tredje Stykke, foreslaaet Dpretelsen af en særegen af 5 Mænd bestaaende Myndighed, der før eller efter en Embedsmands Affledigelse skulde kunne kaldes til at afgjøre, om Embedsmanden „i eller udenfor sin Embedsførelse“ har gjort sig skyldig i „Misligheder, der svække den for hans Stilling nødvendige Agtelse og Tillid“, i hvilket Fald han da kun ved særlig Lov skulde kunne erholde Pension.

Medens samtlige Udvalgets Medlemmer (Næst dog uden i Get og Alt at tiltræde foranstaaende Bemærkninger) have været enige om, at nye Regler her bør supplere de bestaaende, og at en Afgjørelse ved Domstolene under de for den civile Rettergang gjældende Former ikke kan anses for hensigtsmæssig, har der gjort sig meget forskellige Meninger gjældende saavel om Hensigtsmæssigheden af den foreslaaede Myndighed som om, hvad der bør træde istedet derfor.

Et Mindretal (Fishe) finder, at det er det Naturlige, at det overlades Regjeringen, der bærer Ansvar for Administrationen og har Ret til at ansætte og affledige Embedsmænd og, hvor der tales om Affled, ene kan kjende Nødvendigheden deraf og Grundene derfor, ogsaa at affige Dommen om, hvorvidt den affledigede Embedsmand i sin Tjenestetid har gjort sin Pligt, og om hans Affled foregaaer af ham tilregnelige eller utilregnelige Aarsager. Det vil vanskeligt kunne lykkes at give et fuldstændigt og tro Billede f. Ex. af en forsømmelig Embedsførelse, og de Grunde, der tale imod at kalde Domstolene til herhen hø-